

Arrest

nr. 86 965 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 29 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 30 augustus 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 2 mei 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger. Op 29/08/2011 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 30/09/2011 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot E.(...) S.(...)(O.V. 6.867.676) werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U bent een Azerbeidzjaans staatsburger. Uw broer E.(...) is gehuwd met een vrouw van Armeense origine en kende hierdoor problemen met de politie en met IDP's. Zo werd hij driemaal zwaar geslagen. In juli 2008 hebben onbekenden geprobeerd een kind van uw broer te vergifigen. Hierna kwam uw broer met zijn gezin bij u wonen. IDP's kwamen bij u langs en vroegen waar uw broer was. U ontkende dat hij bij u was ingetrokken. In september 2009 vluchtte uw broer E.(...) S.(...) met zijn vrouw S.(...) S.(...) (O.V. 6.495.442) naar België waar ze een asielaanvraag indienden. Na het vertrek van uw broer werd u belaagd door IDP's die u verweten dat u uw broer had verborgen gehouden. Ze dreigden uw kinderen te ontvoeren. Op 30/08/2011 ontvluchtte u met uw gezin uw land van herkomst. Per vliegtuig reisden jullie vanuit Baku naar Keulen, van waar jullie in een auto naar België reden waar u samen met uw vrouw S.(...) S.(...) (O.V. 6.867.676) een asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en deze van uw vrouw, uw rijbewijs, geboorteaktes, jullie huwelijksakte, en het diploma van uw vrouw."

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot E.(...) (O.V. 6.867.676). Zowel uw echtgenoot als u gaven aan dat de problemen die u beide zou gekend hebben voortvloeien uit de door uw schoonzus S.(...) S.(...) (O.V. 6.495.442) aangehaalde problemen in het kader van haar asielaanvraag. In het kader van de door uw schoonzus ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van haar asielmotieven. Zo werd er o.a. vastgesteld dat de opeenvolgende verklaringen van uw man E.(...) S.(...), van diens broer E.(...) S.(...) (O.V. 6.495.442) en van de echtgenote van diens broer, S.(...) S.(...) (O.V. 6.495.442) niet te rijmen vallen met elkaar. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de weigeringsbeslissing bij uw schoonzus hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

"Uit uw verklaringen en deze van uw man (CGVS p. 6-7; CGVS man p. 2) blijkt dat uw man driemaal werd aangevallen omdat hij gehuwd is met u, een persoon van Armeense afkomst. De eerste aanval op uw man vond plaats in 2005. Zijn neus was toen gebroken en hij diende 10 dagen te worden gehospitaliseerd. De laatste - derde - aanval op uw man vond plaats op 26/02/2008 n.a.v. de jaarlijkse herdenking van de tragedie in Khodjali tijdens het Armeens-Azerbeidzjaans conflict begin jaren '90.

Voor zover komen jullie verklaringen overeen. Bij verdere vergelijking van jullie opeenvolgende verklaringen dienen echter ernstige tegenstrijdigheden te worden vastgesteld.

Zo stelt uw man (CGVS man p. 2-3) wat betreft de omstandigheden waarin hij op 26/02/2008 voor de laatste keer werd aangevallen dat hij toen door u op zijn werk in de stad werd opgebeld en dat u hem zei dat er zich mannen op de koer bevonden die jullie woning wilden aanvallen. Hierna kwam hij naar huis en werd hij door deze mannen geslagen en werden jullie ramen ingegooid. U daarentegen verklaart (CGVS p. 6) dat uw man zich op 26/02/2008 thuis bevond daar hij omwille van de manifestaties n.a.v. de herdenking van de tragedie in Khodjali niet buitenhuis durfde te gaan. Toen belagers afkwamen ging uw man naar buiten en werd hij door hen geslagen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat het bovenvermelde incident dat uw man omschrijft als de derde en dus laatste aanval op hem (i.e. dat hij door u op zijn werk wordt opgebeld waarna hij naar huis ging en er werd aangevallen en de ramen werden ingegooid), volgens u plaatsvond op 20/01/2008 n.a.v. de jaarlijkse herdenking van de tragedie in Baku tijdens het Armeens-Azerbeidzjaans conflict begin jaren '90, hetgeen blijktens uw verklaringen niet de laatste aanval op uw man betreft maar de tweede op een totaal van drie aanvallen op uw man. Uw man stelt daarentegen (CGVS man p. 3) wat betreft de tweede aanval op hem dat die plaatsvond in 2006. Hij stelt uitdrukkelijk dat die tweede aanval op hem gebeurde ongeveer één jaar na de eerste aanval op hem in 2005, en ongeveer twee jaar voor de laatste aanval op hem op 26/02/2008. Deze beweringen vallen helemaal niet te rijmen met uw verklaring dat uw man de tweede maal werd aangevallen op 20/01/2008 en de laatste maal op 26/02/2008, i.e. respectievelijk op de jaarlijkse herdenkingsdagen van de incidenten van 20/01 te Baku en 26/02 te Khodjali tijdens het conflict van begin de jaren 1990. Bij confrontatie verklaart uw man (CGVS man p. 5) dat hij veel voor u verborgen hield. Deze motivering is onafdoende aangezien uw man uitdrukkelijk stelde (CGVS man p. 4) dat hij drie maal werd aangevallen en dat u hiervan op de hoogte bent aangezien hij toen telkens verwond was

en het u wel moest zeggen. Bijgevolg kan niet worden aanvaardt dat uw verklaringen en deze van uw man op dergelijk zwaarwichtige wijze tegenstrijdig zijn met elkaar.

Ook verklaart u (CGVS p. 7) dat u getuige was van twee van de drie aanvallen op uw man, m.n. van de tweede aanval op 20/01/2008 en van de derde aanval op 26/02/2008, die plaatsvonden op de koer van jullie woning. Uw man stelt echter (CGVS man p. 3) dat hij slechts éénmaal op de koer voor jullie woning werd aangevallen. Bij confrontatie herhaalt uw man (CGVS man p. 6) dat hij éénmaal op de koer voor jullie woning werd geslagen en stelt hij dat zijn belagers er hem nog eens hebben willen slaan maar dat hij toen kon vluchten. Deze motivering valt niet te rijmen met uw verklaring dat u er tweemaal getuige van was hoe uw man op de koer voor jullie woning werd geslagen.

Wat betreft jullie huwelijk voor de burgerlijke stand ('zags') verklaart u (CGVS p. 5) dat uw moeder, schoonmoeder en schoonzus hierbij aanwezig waren. Uw man stelt daarentegen (CGVS man p. 5) dat er niemand van jullie familieleden aanwezig was. Deze vaststelling is ernstig aangezien uit jullie verklaringen blijkt (CGVS p. 6; CGVS man p. 5) dat uw schoonvader tegen jullie huwelijk was en jullie daarom haatte. Jullie stellen ook dat mensen uit de entourage van uw schoonvader jullie belagers waren. Ook uw schoonmoeder was aanvankelijk tegen jullie huwelijk maar heeft dit later aanvaard. Gelet op de spanningen die heersten bij uw schoonfamilie toen jullie huwden en gelet op de beweerde problematische gevolgen die ontstonden na het huwelijk, kan verwacht worden dat jullie verklaringen hieromtrent coherent zijn, hetgeen in casu niet geval is waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Ook dient te worden vastgesteld dat uw man in de door hem bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 2) geen melding maakte van deze problemen. Bij confrontatie stelt uw man (CGVS man p. 5) dat hij bij de Dienst Vreemdenlingenzaken kort moest aangeven waarom hij zijn land van herkomst was ontvlucht en dat ze hem zeiden dat hij bij het CGVS concrete voorbeelden van zijn problemen zou kunnen geven. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van uw man worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, meer in het bijzonder dat hij driemaal werd aangevallen omwille van zijn huwelijk met een persoon van Armeense origine. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan uw man de noodzaak werd medegedeeld dat hij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat uw man een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. In zijn antwoord op vraag 3.5 meldde uw man enkel dat u als Armeense problemen had met de bevolking in de wijk, met de burens en ook met de overheid. Hij stelde verder louter dat u moest vluchten en hij u gevolgd heeft. Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat u nooit fysiek belaagd bent geweest door jullie belagers mag er redelijkerwijze verwacht worden dat uw man melding zou maken in voormelde vragenlijst van de drie belangrijkste gewelddadige feiten die jullie tot tweemaal toe ertoe dwongen om van woonplaats te veranderen. De vaststelling dat hij van deze voor het CGVS aangebrachte essentiële elementen van jullie asielrelaas geen melding maakte in de door hem bij de Dienst Vreemdenlingenzaken ingevulde vragenlijst ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Ook na een vergelijking van uw verklaringen met de opeenvolgende verklaringen van uw schoonbroer E.(...) S.(...) (O.V. 6.867.676) dienen tegenstrijdigheden te worden vastgesteld.

Zo stelt u (CGVS p. 7) dat uw schoonbroer na jullie vertrek uit Azerbeidzjan meerdere keren werd geslagen door jullie belagers. Uit de verklaringen van uw schoonbroer blijkt daarentegen (CGVS schoonbroer p. 7) dat hij niet fysiek werd belaagd noch werd geslagen. Alhoewel deze bedreiging van uw schoonbroer plaatsvond nadat u uw land van herkomst had verlaten mag er redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte bent van de omvang en de ernst van de problemen die uw schoonbroer ten gevolge van u zou gekend hebben. Deze grote discrepantie in de ernst en omvang van de problemen van uw schoonbroer ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 6-7) en deze van uw man (CGVS man p. 4) blijkt dat jullie tijdens het jaar dat jullie bij uw schoonbroer woonden verborgen leefden. Uw schoonbroer stelt aanvankelijk (CGVS schoonbroer p. 7) ook dat jullie tijdens jullie verblijf bij hem verborgen leefden en nooit buitenkwamen en dat niemand wist dat jullie bij hem woonden. Uw schoonbroer zei ook dat toen jullie bij hem verbleven hij geen problemen kende. Bij bevraging (CGVS schoonbroer p. 8) over de betekenis van zijn verklaring afgelegd in de vragenlijst van het CGVS met name dat hij voor jullie vertrek reeds problemen had met de burens en IDP's wijzigt uw schoonbroer zijn verklaringen en stelt hij dat hij toen inderdaad reeds die problemen kende. Bij verdere bevraging wijzigt uw schoonbroer opnieuw zijn relaas en stelt hij (CGVS schoonbroer p. 9) dat toen jullie bij hem verbleven hij geen problemen kende en dat de burens wisten dat jullie bij hem waren ingetrokken, ze zagen zelfs jullie kinderen spelen in zijn tuin.

Deze uiteindelijke verklaring van uw schoonbroer staat der mate in schril contrast met zijn aanvankelijke beweringen en met jullie verklaringen hieromtrent dat de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven verder op zwaarwichtige wijze worden ondermijnd.

Uw schoonbroer verklaart ook (CGVS schoonbroer p. 7) dat zijn kinderen in Azerbeidzjan nog geen school liepen, dit terwijl zijn vrouw stelt (zie vragenlijst CGVS S.(...) S.(...) p. 2) dat hun kinderen niet meer naar school gingen omwille van hun problemen. Bij confrontatie (CGVS schoonbroer p. 8) bleef hij bij zijn verklaringen, hetgeen echter deze ernstige tegenstrijdigheid niet wegneemt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat wat betreft de situatie voor etnisch Armenen (van gemengde afkomst, in een gemengd huwelijk) in Azerbeidzjan uit de informatie voorhanden op het commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er geen gevallen bekend zijn waarin enkel de etnische afkomst aanleiding was voor detentie, mishandeling of ander direct op de persoon gerichte fysieke acties. Er kan sprake zijn van sociaal-economische discriminatie (o.a. op het gebied van werkgelegenheid, sociale voorzieningen, onderwijs, verkrijgen van documenten) maar deze mogelijke gevallen van discriminatie kunnen in het algemeen niet beschouwd worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen u in casu nalaat te doen aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas.

Ten slotte dient nog te worden vermeld dat er in het kader van de asielaanvraag van uw schoonbroer E.(...) S.(...) en diens vrouw S.(...) S.(...) (O.V. 6.867.676) eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw tijdelijke identiteitskaart, geboorteaktes, huwelijksakte, diploma's, het militair boekje van uw man, zijn rijbewijs en attesten van zijn werk, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

Het hospitalisatieattest dd. 03-06/06/2008 toont aan dat uw zoon werd behandeld in het antigifcentrum nadat onbekenden hem iets te drinken hadden gegeven maar levert geen informatie over de door u beweerde reden waarom dit zou gebeurd zijn. Het hospitalisatieattest dd. 06-16/04/2005 toont aan dat uw man werd behandeld voor een gebroken neus. Uit dit attest blijkt verder dat de vermelde omstandigheden (zwaar geslagen) waarin uw man deze verwonding opliep gebaseerd is op zijn eigen verklaringen en aldus weinig bewijswaarde heeft. Het hospitalisatieattest dd. 29/07-10/08/2004 toont aan dat u een hepatitis B-besmetting heeft opgelopen maar levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarin u deze besmetting zou gekregen hebben.

De foto's van het huis van uw grootouders leveren geen informatie over de door u beweerde omstandigheden (brandstichting in 1992) waarin hun woning schade zou hebben opgelopen.

De twee huwelijksaktes van uw grootmoeder aan vaderskant waaruit de Armeense naam van uw grootmoeder blijkt, de pensioenkaarten van uw grootouders waarin uw grootmoeder driemaal met haar Armeense familienaam wordt vermeld, en het attest dat uw grootouders sinds 1992 niet meer op hun registratieadres wonen, ondersteunen uw verklaringen niet betreffende de problemen die u en uw gezin zouden gekend hebben en kunnen aldus bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het feit dat uw grootmoeder van Armeense origine is en u aldus van gemengde Armeens-Azerische origine bent wordt niet betwist. Zoals hierboven werd gemotiveerd volstaat het loutere feit dat u, een Azerbeidzjaans staatsburger, van Armeense afkomst bent niet om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming."

De door u en uw man aangebrachte documenten (uw identiteitskaart en deze van uw man, uw diploma, geboorteaktes, jullie huwelijksakte en het rijbewijs van uw man) bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

U werd tweemaal uitgenodigd door het Commissariaat-generaal, met name op 15/03/2012 en 17/04/2012. Telkens kon u zich niet aanbieden wegens medische redenen (zie medisch attest dd. 15/03/2012 en dd. 10/04/2012). Tijdens het gehoor van uw man op 17/04/2012 (zie CGVS man p. 8) vroeg ik hem om aan u te vragen of u nog iets toe te voegen heeft aan de verklaringen die u reeds bij de Dienst Vreemdenlingenzaken had afgelegd. Ik deelde uw man ook mee dat indien u binnen de vijf dagen niet zou reageren ik er vanuit zou gaan dat u niets meer toe te voegen heeft aan uw verklaringen en ik in het bezit ben van alle informatie betreffende uw problemen. Zowel uw man als uw advocaat verklaarde zich akkoord met dit voorstel. Op 23/04/2012 liet u via uw advocaat per fax dd. 23/04/2012 weten dat u niet wenst in te gaan op dit voorstel van het Commissariaat-generaal gelet op uw medische toestand. U wenst immers na uw herstel het CGVS zelf te woord staan. Er moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal overeenkomstig artikel 18 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen heeft gehandeld. Na uw eerste oproeping tot gehoor diende u een geldige reden mee voor uw afwezigheid waarna u werd heropgeroepen en een nieuwe geldige reden inriep voor uw afwezigheid. Dit artikel stelt ook dat de Commissaris-generaal in dit geval een geldige beslissing kan nemen zonder de asielzoeker opnieuw op te roepen. Het feit dat ik u de gelegenheid bood om schriftelijk nog eventuele aanvullingen te maken aan uw asielrelaas maar u hier niet wenst op in te gaan en opnieuw wil opgeroepen worden voor een gehoor, doet hieraan geen afbreuk. In uw geval is het Commissariaat-generaal van oordeel dat op basis van de elementen aanwezig in uw administratief dossier duidelijke vaststellingen gedaan kunnen worden met het oog op een beslissing. Uit uw verklaringen (zie vragenlijst CGVS p. 2) en uit de verklaringen van uw man (zie CGVS man p. 2) blijkt immers ondubbelzinnig dat uw persoonlijke problemen voortvloeien uit de door uw echtgenoot aangehaalde problemen. Aangezien in hoofde van uw man werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus acht het Commissariaat-generaal het niet langer noodzakelijk dat u zou worden gehoord in het kader van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent met als vermoedelijke bevallingsdatum 07/07/2012 (zie medisch attest dd. 10/04/2012).“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster onder de titel "Voora" aan ten onrechte niet gehoord te zijn door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens haar had zij tweemaal een geldige reden om niet te worden gehoord waarbij zij vermeldde dat haar zwangerschap problematisch verloopt en zij niet in staat is een interview af te leggen. Verzoekster stelt dat de geboden mogelijkheid om schriftelijk haar bemerkingen over te maken volledig afbreuk doet aan haar gezondheidstoestand. De beslissing om haar niet te horen is volgens verzoekster alles behalve redelijk omdat niets het Commissariaat-generaal belette om te wachten tot na haar bevalling. Ter terechtzitting herhaalt haar schoonbroer die in persoon verschijnt, dat verzoekster tijdens haar zwangerschap door toedoen van hepatitis en bloedarmoede erg verzwakt was en dat er werd beloofd dat zij opnieuw zou worden opgeroepen, wat niet gebeurd zou zijn, waarna een beslissing werd genomen zonder verzoekster voorafgaandelijk te horen. Hierbij vulde de ter terechtzitting aanwezige raadvrouw aan dat zij nooit de mogelijkheid had gekregen om gehoord te worden en dat elk familielid eigen accenten legt in het relaas.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot op 2 maart 2012 per drager oproepingen ontvingen voor een gehoor op 15 maart 2012. De raadsman van verzoekster maakte op 16 maart 2012 via faxbericht hospitalisatie-attesten over die verzoeksters afwezigheid rechtvaardigden (stuk 9, faxbericht). Op 4 april 2012 werden verzoekster en haar echtgenoot per aangetekend schrijven wederom opgeroepen voor een gehoor van 17 april 2012. De raadsman van verzoekster verzond op 11 april 2012 een faxbericht naar de verwerende partij waaraan hij een hospitalisatie-attest en een medisch attest toevoegde waarin de verplaatsing te zwaar werd geacht (stuk 5, faxbericht). In zijn per fax verzonden antwoord van 12 april 2012 liet de dossierbehandelaar weten dat de echtgenoot van verzoekster zich wel degelijk diende aan te bieden voor het gehoor (stuk 5, faxbericht). Naar aanleiding van dit gehoor van de echtgenoot van verzoekster werd hem uitgelegd dat hij aan zijn vrouw diende te vragen haar relaas op papier te zetten en aan het Commissariaat-generaal over te maken indien ze iets zou willen toevoegen aan de verklaringen die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had afgelegd. Verzoeker verklaarde zich hiermee akkoord na overleg met zijn raadsman en kreeg hiervoor 5 dagen de tijd (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 17 april 2012, p. 8). Op 23 april 2012 verzond de raadsman van verzoeker een faxbericht naar de verwerende partij met de mededeling dat verzoekster niet wenste in te gaan op het voorstel van de verwerende partij gelet op haar medische toestand en dat zij het Commissariaat-generaal na haar herstel zelf wenste te woord te staan (stuk 4, faxbericht). Op de vraag naar de huidige gezondheidstoestand van verzoekster, antwoordde haar schoonbroer ter terechtzitting dat deze nog steeds heel slecht is, waardoor zij zich ook niet persoonlijk op de Raad kon aanbieden.

2.3. De Raad merkt op dat, zoals trouwens in de bestreden beslissing werd vermeld, de commissaris-generaal conform artikel 18, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en na heroproeping een beslissing heeft genomen zonder verzoekster opnieuw op te roepen. Uit niets blijkt dat aan verzoekster zou zijn beloofd dat zij nogmaals zou worden opgeroepen. Verder wijst de Raad erop dat verzoekster ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat haar problemen in Azerbeidzjan gestoeld waren op de etnische origine van de echtgenote van haar schoonbroer (stuk 15, Vragenlijst verzoekster DVZ 15 september 2011, p. 3). Ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal bevestigde de echtgenoot van verzoekster dat zij geen persoonlijke problemen had en alle problemen voortvloeiden uit de problemen van zijn broer (stuk 3, gehoorverslag echtgenoot CGVS 17/04/2012, p. 2). Ook in het verzoekschrift worden door verzoekster geen persoonlijke asielmotieven aangebracht. Er is dus geen enkele reden voorhanden waarom zou kunnen worden besloten dat onterecht werd beslist om een beslissing te nemen zonder haar te horen en haar asielaanvraag te koppelen aan deze van haar schoonzus. Ter terechtzitting bevestigde de schoonbroer van verzoekster trouwens nogmaals dat de problemen allemaal te herleiden zijn tot de problemen omwille van de gemengde etnische origine van zijn echtgenote. Er kan enkel worden vastgesteld dat niets erop wijst dat verzoekster specifieke, persoonlijke accenten wenste aan te brengen, zoals de raadvrouw vermeldde. Waar verzoekster stelt dat de mogelijkheid om schriftelijk haar bemerkingen over te maken niet in overeenstemming zou zijn met haar gezondheidstoestand, stelt de Raad vast dat er geen (medisch) attest voorligt waaruit dit zou blijken. Verzoekster heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat de commissaris-generaal onredelijk te werk is gegaan door zijn beslissing te nemen zonder verzoekster te horen. Bovendien toont verzoekster evenmin aan dat zij wel in de mogelijkheid zou zijn geweest om gehoord te worden éénmaal de bevalling achter de rug was.

2.4. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar schoonzus S. S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 86 962 van 6 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Waar de commissaris-generaal wijst op tegenstrijdigheden met betrekking tot het fysieke geweld dat tegen haar man is gebruikt, geeft verzoekster aan dat haar man om haar en haar familie te sparen niet steeds alles heeft verteld. Om uitlokking van nieuw geweld te vermijden heeft de echtgenoot van verzoekster geleerd om te zwijgen. Het feit dat hij zich na enkele jaren niet meer exact de tijdstippen en de volgorde herinnert doet volgens verzoekster geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk fysiek werd belaagd. Volgens verzoekster wijzen de flagrante verschillen tussen hun beider verklaringen erop dat zij geen verhaal hebben geënceneerd waarbij de data ingestudeerd zouden zijn en zouden overeenstemmen. Met betrekking tot haar huwelijk heeft verzoekster verschillende keren gesteld dat er niemand aanwezig was in het gemeentehuis. Verzoekster stelt dat haar schoonmoeder en haar schoonzus bij thuiskomst wel aanwezig waren en de situatie ondertussen aanvaard hadden. Waar in de beslissing wordt gesteld dat de echtgenoot van verzoekster geen melding heeft gemaakt van enkele belangrijke gegevens, geeft verzoekster aan dat hij zijn verklaringen op aanraden van zijn vertaler, die stelde dat enkel de kern van de zaak diende vermeld te worden, kort en bondig heeft gehouden. Verzoekster stelt dat ze zelf reeds meer details heeft vermeld die overeenkomen met haar latere verhoor.

Naar aanleiding van het feit dat de schoonbroer van verzoekster zijn verklaringen herhaaldelijk zou hebben gewijzigd en dat zijn verklaringen niet zouden overeenstemmen met die van zijn echtgenote omtrent de kinderen, stelt verzoekster dat de kinderen van E. en S. nooit naar school zijn geweest en dat er een misverstand is geweest in de communicatie omdat S. zeer goed wist dat hun kinderen niet naar school gingen en dat hun leef- en gezinssituatie een normaal leven en sociale contacten al lang

moeilijk maakten. Na het vertrek van verzoekster, zo stelt ze, stopten de bedreigingen aan het adres van E. niet en bleef de angst voor fysiek geweld aanhouden.

Verzoekster spreekt de commissaris-generaal tegen waar deze stelt dat er voor Armeniërs geen gevallen zijn van fysiek geweld omwille van etnische afkomst en stelt dat dit wel degelijk een probleem vormt in Azerbeidzjan en de bewijzen ervan regelmatig in het nieuws komen. Hierbij verwijst verzoekster naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken waaruit zij enkele paragrafen citeert.

Verzoekster gaat daarnaast in op de beoordeling van het hospitalisatie-attest van haar zoon waarin enkel vermeld werd dat hij werd behandeld nadat onbekenden hem gif lieten drinken, maar dat de reden hiervoor niet opgenomen is, wat volgens haar logisch is aangezien een ziekenhuis geen politie is en geen PV opmaakt. Verzoekster wijst er verder op dat aangifte bij de politie enkel meer problemen en geweld tot gevolg zou hebben gehad. Volgens verzoekster geldt dezelfde redenering voor het medisch attest van haar echtgenoot. Met betrekking tot de beoordeling van de foto's van de brandstichting stelt verzoeker dat er uiteraard geen foto's zijn van de daad of de daders zelf. Verzoekster wijst erop dat de grootouders wel gevlucht zijn uit angst voor hun leven en dat de aangifte bij officiële instanties geen enkele zin had gezien het bestaande conflict met Armenië verdere represailles zou uitlokken. Verder stipt verzoekster aan dat verklaringen voor de erkenning als vluchteling kunnen volstaan en dat haar verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn. De tegenstrijdigheden die werden vastgesteld, zijn volgens verzoekster niet zwaarwichtig genoeg om te besluiten dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht zodat haar minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Hierbij citeert verzoekster artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn waarin een aantal voorwaarden worden opgesomd om het voordeel van de twijfel te kunnen genieten. Verzoekster besluit uit dit alles dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming poneert verzoekster dat op geen enkele manier wordt gemotiveerd waarom zij hiervoor niet in aanmerking komt. Verzoekster citeert wederom uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2012 waarin schietincidenten aan de grens tussen Azerbeidzjan en Nagorno Karabach worden aangehaald. Volgens verzoekster komt zij op grond van de veiligheidsproblemen in aanmerking voor de subsidiaire bescherming waarbij zij een overzicht geeft van de drie subgronden uit artikel 48/4, §2 en aangeeft dat zij wenst in te gaan op de categorieën b) en c). Daarbij is zij van mening dat er wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van een gewapend conflict, waarbij ze opnieuw citeert uit het Algemeen Ambtsbericht. Verder licht verzoekster toe dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 van het EVRM waarbij zij oppert dat de terugkeer naar Azerbeidzjan een zodanige psychologische ontreddering zal teweegbrengen bij verzoekster zodat een gedwongen terugkeer niet in overeenstemming is met artikel 3 van het EVRM.

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.4. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat de verklaringen van verzoekster ernstige tegenstrijdigheden vertonen in vergelijking met deze van haar echtgenoot. Zo stelt de commissaris-generaal dat de beschrijving van de omstandigheden en het tijdstip van de aanval op haar echtgenoot van 2008 verschilt en dat zij deze, in tegenstelling tot haar echtgenoot, niet als de laatste aanval omschrijft. De stelling van verzoekster dat haar echtgenoot veel voor haar verborgen hield, volstaat volgens de commissaris-generaal niet om haar onwetendheid te verklaren omdat haar echtgenoot uitdrukkelijk stelde dat hij drie maal werd aangevallen en zij hiervan op de hoogte was aangezien hij telkens gewond was. Bovendien wordt er door de commissaris-generaal op gewezen dat verzoekster

verklaarde dat zij twee maal getuige was van aanvallen op haar man op de koer van de woning, terwijl haar echtgenoot verklaarde dat hij slechts éénmaal op de koer van de woning werd geslagen. Tevens werd in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot de aanwezigheid van de moeder, schoonmoeder en schoonzus bij het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot op de burgerlijke stand. Verder stelde de commissaris-generaal vast dat de echtgenoot van verzoekster tijdens het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de drie aanvallen op zijn persoon wat de geloofwaardigheid van het relaas verder ondermijnt. Er werden bijkomende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar schoonbroer S. E. omtrent de vraag of haar schoonbroer na haar vertrek al dan niet fysiek werd belaagd en over de vraag of verzoekster en haar echtgenoot ondergedoken leefden toen ze bij hem verbleven. Ook met betrekking tot de scholing van hun kinderen stelde de commissaris-generaal vast dat de schoonbroer van verzoekster en diens echtgenote onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden. Uit dit alles blijkt luidens de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. In de beslissing wordt verder op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd besloten dat er in Azerbeidzjan voor etnische Armenen sprake kan zijn van sociaal-economische discriminatie maar dat dit in het algemeen niet beschouwd kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De documenten, waaronder medische attesten wijzigen luidens de bestreden beslissing niets aan de conclusie dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat deze geen informatie leveren over de omstandigheden waarin de aandoeningen werden opgelopen, de foto's van het huis van de grootouders geen informatie leveren over de brandstichting die zou hebben geleid tot de schade aan het huis en de overige stukken elementen bevatten die niet worden betwist.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift staan zodat deze persoon daar in een later stadium, ongeacht het tijdsverloop nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het feit dat verzoeksters echtgenoot haar niet alles vertelde kan echter onmogelijk als rechtvaardiging worden gebruikt voor het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de aanvallen op haar man. Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster stelde dat hij een eerste maal werd geslagen in 2005, een tweede maal in 2006, en een laatste maal op 26 februari 2008 (stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenoot 30 november 2011, p. 2-3), terwijl verzoekster stelt dat haar man zwaar werd geslagen in 2005, vervolgens op 20 januari 2008 en opnieuw op 26 februari 2008 (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, 30 november 2011, p. 6-7). De echtgenoot van verzoekster wees erop dat zijn vrouw op de hoogte is van de drie zware aanvallen omdat hij telkens gewond was en het haar moest zeggen (stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenoot, 30 november 2011, p. 4), waardoor verzoekster zich onmogelijk kan baseren op de stilzwijgendheid van haar echtgenoot ter rechtvaardiging van de verschillende situering in de tijd van de aanvallen. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, komt de geloofwaardigheid van de fysieke belaging van haar echtgenoot wel degelijk op de helling te staan. De stelling van verzoekster dat de flagrante verschillen in hun verklaringen erop wijzen dat zij geen verhaal hebben geënceneerd, kan niet worden gevolgd. Indien familieleden werkelijk dezelfde vervolgingsfeiten zouden hebben beleefd, mag van hen worden verwacht dat zij hierover zelfs zonder voorafgaand overleg gelijklopende

verklaringen afleggen. De bewering van verzoekster dat zij verschillende keren heeft gesteld dat er niemand aanwezig was in het gemeentehuis, vindt geen steun in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt integendeel dat zij naar aanleiding van de vraag of er andere familieleden aanwezig waren op de “zags” het volgende verklaarde: “de zus en moeder van m'n man, mijn moeder (...)” (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoekster, 30 november 2011, p. 5), terwijl haar echtgenoot uitdrukkelijk aangaf dat er niemand aanwezig was (stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenoot 30 november 2011, p. 5). Het feit dat haar schoonmoeder en schoonzus de situatie ondertussen hadden aanvaard, vormt geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat de echtgenoot van verzoekster de drie aanvallen waarbij hij zwaar werd geslagen niet had vermeld ter gelegenheid van het opstellen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt verzoekster dat de vertaler hem had aangeraden enkel de kern van de zaak te vermelden. Uit het administratief dossier blijkt dat haar echtgenoot nochtans werd opgedragen nauwkeurig de voornaamste feiten weer te geven maar hij vermeldde toen enkel de problemen van zijn vrouw en kinderen en stelde dat hij zijn vrouw louter is gevolgd (stuk 11, Vragenlijst DVZ echtgenoot, 8 oktober 2009, p. 1). De echtgenoot van verzoekster heeft deze verklaringen ondertekend en bevestigde initieel op de zetel van het Commissariaat-generaal dat hij alles (kort) had verteld (stuk 3, gehoorverslag CGVS echtgenoot 30 november 2011, p. 1), waardoor het a posteriori verwijt aan het adres van de vertaler als reden voor het onvermeld laten van de meervoudige aanvallen op zijn persoon geenszins overtuigt. Deze zware aanvallen vormen immers de kern van het asielrelaas. Het aangevoerde misverstand in de communicatie tussen de schoonbroer van verzoekster en diens echtgenote kan mogelijk de tegenstrijdigheid omtrent de scholing van hun kinderen verklaren, maar volstaat geenszins ter rechtvaardiging van de overige manifeste tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en deze van verzoekster waarbij onder andere werd vastgesteld dat haar schoonbroer, in tegenstelling tot wat verzoekster beweerde, verklaarde nooit fysiek te zijn belaagd na haar vertrek uit haar land van herkomst (stuk 15, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS schoonbroer S. E., 17 april 2012, p. 7). De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.7. Gelet op de talrijke tegenstrijdigheden in het asielrelaas kon de commissaris-generaal rechtsgeldig tot het besluit komen dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat te dezen niet het geval is. Met betrekking tot de verwijzing van verzoekster naar artikel 4.5 van de Kwalificatierichtlijn merkt de Raad op dat verzoekster geenszins concreet aantoonde dat zij aan de door dit artikel gestelde voorwaarden voldoet om het voordeel van de twijfel te kunnen genieten.

2.8. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover, zoals hierboven toegelicht, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De uittreksels uit het Algemeen Ambtsbericht Azerbeidzjan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2012 sporen met de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, Informatie Armeniërs in Azerbeidzjan) en waaruit blijkt dat er op heden enkel sprake is van een zekere socio-economische discriminatie van Armeniërs, maar geen gevallen van fysiek geweld bekend zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen doen geloven, kan uit de door haar geciteerde paragrafen evenmin worden afgeleid dat er geweldsincidenten voorkomen waarvan etnische Armenen het slachtoffer zijn. Het ambtsbericht ondersteunt bijgevolg eerder de motieven van de bestreden beslissing dan het concrete relaas van verzoekster. Verzoekster toont evenmin aan dat de bestaande discriminatie als vervolging of als ernstige schade kan worden gekwalificeerd.

2.9. Wat de neergelegde documenten betreft, stelt verzoekster dat het hospitalisatie-attest van haar zoon en het medisch attest van haar echtgenoot uiteraard de reden niet vermeldt van de vergiftiging van haar zoon of de aanval op haar man. Ook wat de foto's van het huis van haar grootouders betreft, dringt zich de vaststelling op dat niet kan worden nagegaan wat de oorzaak is van de schade aan het gebouw.

Daarbij beaamt verzoekster het standpunt van de commissaris-generaal en toont zij niet aan dat deze stukken een bewijs vormen van de voorgehouden vervolgingsfeiten of de motieven voor deze vervolging. De blote bewering van verzoekster dat haar grootouders zijn gevlucht uit angst voor hun leven wordt niet met objectieve elementen onderbouwd en is niet van aard om de motieven van de beslissing te doen wankelen. Met haar stelling dat het geen zin had om klacht in te dienen, toont verzoekster niet aan dat zij hiertoe effectief pogingen heeft ondernomen. Samen met de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing stelt de Raad vast dat de neergelegde stukken de conclusies niet kunnen ombuigen.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing geen motieven bevat met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag kan verzoekster zich immers ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.11. In haar verzoekschrift oppert verzoekster dat de situatie in Azerbeidzjan dient te worden opgevat als willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, waardoor zij in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming. Verzoekster grijpt hierbij wederom terug naar het Algemeen Ambtsbericht van mei 2012 waarin twee geweldsincidenten worden vermeld, waarvan één aan Al Qaida wordt gelinkt en waarbij de daders telkens werden opgepakt. Er wordt echter tevens aangegeven dat er verder geen gevechtshandelingen hebben plaatsgevonden buiten het grensgebied van Azerbeidzjan en Nagorny Karabach. Er kan niet worden ingezien hoe de summiere, door verzoekster aangeleverde informatie aanleiding kan geven tot het besluit dat er in Azerbeidzjan sprake zou zijn van een veralgemeend gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Het uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht volstaat derhalve allerminst om aan te tonen dat er in het land van herkomst van verzoekster voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden waardoor er geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.6. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN